

Arrest

nr. 224 103 van 18 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie
2. de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van het schrijven van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 27 december 2018 waarin wordt meegedeeld dat de afgifte van de F-kaart als een manifest onwettelijke bestuurshandeling dient te worden beschouwd. Beide beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 december 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gezien het arrest nr. 223 174 van 25 juni 2019 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de debatten heeft heropend en de partijen heeft opgeroepen te verschijnen op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de eerste verweerder en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te M. in 1966.

Op 7 november 2005 diende verzoekster een visumaanvraag type C in met het oog op familiebezoek. Het visum werd van ambtswege toegestaan.

Met een schrijven van 27 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond. Deze beslissing werd haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 21 februari 2011. Tegen voormelde beslissingen diende verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 62 630 van 31 mei 2011 het beroep verwierp.

Op 12 december 2011 sloot verzoekster een wettelijke samenwoning af met de heer M. E.-G.

Op 18 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van partner van de heer M. E.-G.

Op 17 maart 2012 is de heer M. E.-G overleden.

Op 26 juni 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omwille van het overlijden van de heer M.E.-G. waarbij verzoekster zich dus niet meer kan voegen.

Sedert 11 september 2012 staat de heer M.J. ingeschreven op het adres van verzoekster zoals blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het een schrijven van 13 februari 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen in het kader van het onderzoek naar het voorgenomen huwelijk.

Op 8 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in teneinde te mogen huwen met de broer van de heer M. E.-G., met name de heer M. J. van Belgische nationaliteit.

Op 4 april 2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken tussen verzoekster en de heer M.J.

Op 8 april 2013 legden verzoekster en de heer M. J. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 28 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als wettelijke partner van de heer M.J. van Belgische nationaliteit.

Op 2 december 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 28.06.2013 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: [...]1966

Geboorteplaats: B. N.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 2000 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 04.03.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Op datum van 08.04.2013 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af en dienden op basis hiervan een aanvraag gezinshereniging in.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Op 10 januari 2014 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 december 2018 bracht de gemachtigde de eerste bestreden beslissing pas ter kennis aan verzoekster en heeft de stad Antwerpen meegedeeld aan verzoekende partij dat de afgifte van de F-kaart als een manifest onwettelijke bestuurshandeling dient te worden beschouwd.

Dit schrijven is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Op 10/01/2014 werd u ten onrechte in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

De uitreiking van de F-kaart was niet toegelaten gelet op de weigering van verblijf d.d. 02/12/2013, waarbij de gemachtigde van de Minsiter het verblijfsrecht weigert omdat de wettelijke bestaansvoorwaarden voor het verblijfsrecht, vermeld in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, niet vervuld waren.

Het stadsbestuur is niet bevoegd om een F-kaart uit te reiken, immers de burgemeester of zijn gemachtigde zijn overeenkomstig art. 52, §4, tweede lid van het KB 08/10/1981 maar bevoegd om een F-kaart af te geven "indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet". In casu werd wel degelijk door de Minster of zijn gemachtigde een beslissing binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet genomen, namelijk een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 02/12/2013, dit is binnen de termijn van 6 maanden zoals bedoeld in art. 42 van de Vreemdelingenwet.

Om bovenvermelde redenen kan de afgifte van de F-kaart dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken:

Bij onstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk

annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404; RvS 25 september 2006, nr. 162.676)

De afgifte van de verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2002, nr. 27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart -die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd- kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan u afneemt (RvS 16 januari 2014, nr. 117.023).

De enige wettige beslissing is dan ook de beslissing van de gemachtigde van de Minister d.d. 02/12/2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt heden aan u betekend."

2. Rechtspleging

Aangaande de eerste bestreden beslissing genomen door de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie verzoekt tweede verweerder, de stad Antwerpen, om buiten de zaak te worden gesteld. De Raad aanvaardt dit verzoek aangezien de eerste bestreden beslissing enkel is genomen door de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie. De stad Antwerpen wordt buiten de zaak gesteld wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Aangaande de tweede bestreden beslissing, genomen door de stad Antwerpen, verzoekt eerste verweerder, de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, om buiten de zaak te worden gesteld. De Raad aanvaardt dit verzoek aangezien de tweede bestreden beslissing enkel is genomen door de stad Antwerpen. De eerste verweerder wordt buiten de zaak gesteld wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het schrijven van de stad Antwerpen van 27 december 2018

In de nota met opmerkingen voert tweede verweerder aan dat deze vordering onontvankelijk is. Hij stelt dat onder "beslissing" of "bestuurshandeling" elke handeling moet worden verstaan waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. Hij stelt dat dit in casu niet het geval was omdat het schrijven enkel meedeelt dat de F-kaart ten onrechte was afgegeven en dus ongedaan moet worden gemaakt. Hij legt uit dat de F-kaart verkeerdelijk werd afgeleverd, nu verzoekster niet over een verblijfsrecht beschikte. De mededeling waarbij verzoekster over de incorrecte afgifte op de hoogte wordt gesteld, heeft tot gevolg dat zij over haar rechtstoestand wordt ingelicht, maar houdt niet in dat de rechtstoestand wijzigt. Verweerder verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad waarin wordt gesteld dat de afgifte van een verblijfskaart enkel een declaratoir doch geen constitutief karakter heeft. Het verblijf kan bijgevolg niet als legaal worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart geldig was afgegeven of des te meer als de kaart ongeldig was afgegeven, zoals in casu. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een F-kaart, in casu, maar die kaart had geen andere waarde dan een instrumentum, niet onderbouwd door een negotium. Verzoekster heeft volgens tweede verweerder geen belang bij het aanvechten van dit schrijven, omdat de beslissing geen wijziging aanbrengt in de rechtstoestand van verzoekster.

Ter zitting van 11 april 2019 gaat de raadvrouw van verzoekster niet akkoord met de exceptie van verweerder. Zij stelt dat dit wel een aanvechtbare rechtshandeling betreft, aangezien er wel inhoudelijke dingen werden meegedeeld. Zij heeft zes maanden na het indienen van haar aanvraag een F-kaart gekregen. Op de vraag van de waarnemend voorzitter in welk opzicht dit schrijven haar rechtstoestand

heeft gewijzigd, stelt zij dat zodoende de bijlage 20 toch ter kennis is gebracht, maar dat de Raad zal oordelen.

De Raad stelt vast dat tweede verweerder stelt dat zijn schrijven geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt, aangezien het geen wijziging aanbrengt aan de rechtstoestand van verzoekster.

Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurdde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

In casu stelt de Raad vast dat tegelijk met het tweede bestreden schrijven van de stad Antwerpen, de eerste bestreden beslissing ter kennis werd gebracht waardoor de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster met haar wettelijke partner werd geweigerd. De Raad is van oordeel dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de rechtstoestand van verzoekster wijzigt, doch niet het daarmee samengaande schrijven van de stad Antwerpen waarin wordt uitgelegd dat de verkeerdelijk afgegeven F-kaart moet worden ingetrokken. De Raad volgt tweede verweerder in casu in zijn standpunt dat dit schrijven inhoudt dat een kaart, zijnde het instrumentum, wordt ingetrokken, maar dat dit in geen geval inhoudt dat een onderliggend verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Zoals tweede verweerder stelt blijkt duidelijk dat de F-kaart ten onrechte was afgegeven, aangezien dit is gebeurd op totaal onbegrijpelijke wijze kort nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoekster had geweigerd. De F-kaart van verzoekster was bijgevolg niet ondersteund door een onderliggend verblijfsrecht, maar was niet meer dan een verkeerd afgegeven kaart of instrumentum. Het feit dat in dit schrijven inhoudelijke dingen worden meegedeeld, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekster antwoordt op de vraag van de waarnemend voorzitter in welk opzicht dit schrijven haar rechtstoestand heeft gewijzigd, dat hierdoor na 5 jaar toch de bijlage 20 ter kennis is gebracht, verwijst verzoekster naar de eerste bestreden beslissing. Het is evenwel onbetwist dat de eerste bestreden beslissing de rechtstoestand van verzoekster wijzigt en dus aanvechtbaar is. Hiermee wordt evenwel niet de aanvechtbaarheid van het schrijven van de stad Antwerpen aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg volgt de Raad het standpunt van tweede verweerder dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden "beslissing", nl. het schrijven van de stad Antwerpen onontvankelijk is wegens gericht tegen een niet aanvechtbare rechtshandeling.

3.2. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, meer bepaald de weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht *"door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling"*.

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing, meer specifiek wat betreft de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster die een aanvraag indiende in functie van haar wettelijke

partner, de heer M.J. steunt op de vaststelling dat niet voldaan is aan de vereiste van artikel 40bis, § 2, f) van de Vreemdelingenwet, nl. ten aanzien van geen van beide wettelijke partners mag een beslissing genomen zijn op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De gemachtigde stelde vast dat verzoekster eerst wilde huwen met de heer M.J. maar dat op 4 maart 2013 (dit is een materiële vergissing en moet 4 april 2013 zijn) de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking van verzoekster en de heer M.J., zijnde de Belgische referentiepersoon, heeft geweigerd omdat volgens die ambtenaar het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning. Verzoekster en de heer M.J. gingen hier niet tegen in beroep. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden, althans dit betwist verzoekster niet in haar verzoekschrift.

De Raad lijkt enkel te kunnen vaststellen dat, indien hij over zou gaan tot de vernietiging van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de gemachtigde enkel zal kunnen vaststellen dat nog steeds niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, f) van de Vreemdelingenwet dat thans luidt als volgt:

“De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

Deze bepaling laat immers weinig discretionaire bevoegdheid aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie GwH 26 september 2013, nr. 121-2013, B. 31.1; B. 31.2; B. 8.3.3.).

De Raad stelde bijgevolg bij wijze van tussenarrest en ter zitting van 18 juli 2019 de vraag naar het belang dat verzoekster heeft bij haar huidige beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

Ter zitting van 18 juli 2019 stelt de raadsvrouw van verzoekster te volharden in haar belang. Zij stelt dat het motief in de bestreden beslissing stelt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 2013 “kracht van gewijsde” heeft gekregen terwijl de beslissing nooit voor een rechterlijke instantie werd aangevochten en dus geen kracht van gewijsde kan gekregen hebben. De raadsvrouw van verzoekster erkent evenwel dat ondertussen artikel 40bis, § 2, f) van de Vreemdelingenwet aangepast is. Verweerder volgt ter zitting het standpunt van de Raad.

De Raad kan de redenering van de raadsvrouw van verzoekster niet volgen. Vooreerst is dit een middel gericht tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die niet in het verzoekschrift staat. Bovendien, ook al heeft verzoekster een punt, dat moeilijk kan gesteld worden dat een administratieve beslissing “kracht van gewijsde” heeft verkregen, als deze nooit werd aangevochten voor een rechterlijke instantie, blijkt dat het Grondwettelijk Hof hieromtrent duidelijk het volgende heeft gesteld in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013:

“B.8.3.2. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling een verschil in behandeling in te stellen tussen de partners van wie de ene, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing om te weigeren een huwelijk te voltrekken, een gerechtelijk beroep heeft ingesteld en dat is afgewezen, aan wie de gezinshereniging wordt ontzegd, en de partners die geen beroep hebben ingesteld tegen de beslissing om te weigeren een huwelijk te voltrekken, die de gezinshereniging kunnen genieten. Zij verwijten de bestreden bepaling eveneens twee verschillende categorieën identiek te behandelen, te weten, enerzijds, de geregistreerde partners van wie de ene het voorwerp heeft uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane gunstige beslissing op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en, anderzijds, de geregistreerde partners van wie de ene het voorwerp heeft uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane ongunstige beslissing op grond van dezelfde bepaling.

Wat die verschillen in behandeling betreft, zou, om de wil van de wetgever in acht te nemen, de bestreden bepaling slechts het geval kunnen beogen waarin de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken. Zelfs indien een in kracht van gewijsde gegane beslissing in de zin van artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek niet kan worden gelijkgesteld met een administratieve beslissing die niet het voorwerp van een beroep heeft uitgemaakt, dient te dezen, en zoals ook de Ministerraad bepleit, ervan te worden uitgegaan dat het de bedoeling was van de wetgever dat de beslissing waarbij een ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 167, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken zonder dat, overeenkomstig artikel 167, zesde lid, van hetzelfde Wetboek, tegen

die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing. Aldus geïnterpreteerd, brengt de bestreden bepaling niet de eerste twee door de verzoekende partijen opgemerkte verschillen in behandeling met zich mee."(eigen onderlijnen)

Het Grondwettelijk Hof heeft dus duidelijk gesteld dat een situatie zoals in casu niet anders mag behandeld worden dan de situatie van iemand die wel de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft aangevochten en die het voorwerp heeft uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing.

Bovendien, indien de Raad zou overgaan tot een vernietiging, dient de gemachtigde de huidige regelgeving toe te passen en ondertussen is, zoals supra geciteerd, niet langer sprake van een beslissing die "kracht van gewijsde heeft verkregen", doch wel van een "definitieve beslissing".

Bijgevolg weerlegt verzoekster niet dat in geval van een eventuele vernietiging van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de gemachtigde enkel zal kunnen vaststellen dat nog steeds niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40bis, § 2, f) van de Vreemdelingenwet.

Het belang bij het beroep tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 2 december 2013 kan niet worden aangenomen.

Bijgevolg is het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk.

Geheel ten overvloede wijst de Raad op de mogelijkheid voor verzoekster alsnog te huwen met de heer M.J.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

In een onderdeel van het eerste middel verwijst verzoekster terecht naar het arrest van de Raad van State nr. 238.170 van 11 mei 2017. Ze stipt aan dat de Raad van State hierin heeft geoordeeld dat een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen een schorsend beroep mogelijk is, niet gepaard mag gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten als het bevel steunt op dezelfde feiten die geleid hebben tot de beslissing waartegen een schorsend beroep openstaat. Bijgevolg mag er tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandelingstermijn van het beroep geen uitwijzingsbeslissing worden genomen. Het verblijf kan immers tijdens de beroepstermijn en de behandelingstermijn van het beroep niet onwettig zijn. Thans heeft de gemachtigde toch onmiddellijk een bevel om het grondgebied opgelegd. Ze acht artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De Raad stelt vast dat het voornoemde arrest van de Raad van State inderdaad stelde:

"Contrairement à ce que soutient le requérant (in casu de raadsman van de Dienst Vreemdelingenzaken), dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980."

Verzoekster heeft dit arrest correct samengevat en dus een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Verweerder stelt in de nota dat enkel geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging genomen mag worden en dat verzoekster geen belang heeft om de schending op te werpen omdat het evident zou zijn dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet slechts een schorsing betreft van de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiermee gaat verweerder geheel voorbij aan hetgeen de Raad van State duidelijk in zijn voormeld arrest heeft gesteld en herhaalt hij grotendeels het betoog dat reeds door de Raad van State werd verworpen. De Raad van State stelt duidelijk dat in een dergelijke situatie, waarbij het bevel steunt op dezelfde feiten die geleid hebben tot de beslissing, het bevel niet onmiddellijk mag genomen worden, zoals in casu wel is gebeurd, omdat een persoon die een beslissing ontvangt van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen nog een schorsend beroep openstaat niet in

illegaal verblijf is op het moment van het nemen van de beslissing waardoor op dat moment niet gelijktijdig (en evenmin tijdens de beroeps- en behandelingstermijn bij de Raad) een beslissing op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan genomen worden.

Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “(eigen onderlijning)

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

Verzoekster heeft de afgelopen jaren de nodige inspanningen geleverd om haar leven in België uit te bouwen. Zij bouwde hier een vriendenkring op, zocht en vond werk, en leverde ernstige inspanningen om zich te integreren. Sedert 2012 woont zij bovendien wettelijk samen met haar Belgische partner.

De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in haar rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot ‘respect’ voor het gezinsleven van verzoekster, het recht van verzoekster op ontwikkeling en handhaving van haar gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat. (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68)

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het critérium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Verzoekster erkent de wettelijke grondslag van de inmenging in haar gezinsleven, doch stelt dat er in casu geen sprake kan zijn van een legitiem doel. Bovendien vormt de aanwezigheid van verzoekster in België geen schending van de fundamentele mensenrechten van andere individuen.

Ondergeschikt, indien uw raad besluit dat deze inmenging een legitiem doel beoogde, stelt verzoekster dat er hoegenaamd geen sprake is van enige proportionaliteit.

Het EHRM besliste in 2012 dat: “In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were “relevant and sufficient”, the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the -particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant’s individual situation.” (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen “relevant en voldoende” waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager.) (EHRM, Nada t. Zwitserland, 12 september 2012, 10593/08, § 185)

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten.

De Raad van State oordeelde dat - zelfs in geval van een vergissing van de overheid - deze overheid een toegekende machtiging tot vestiging niet mocht intrekken daar dit een onevenredige inbreuk was op art 8 EVRM. (RvS 10 november 1998, nr 76.966)

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

Verzoekster stipt aan dat artikel 8 van het EVRM als doel heeft het gezins- en privéleven van personen te beschermen tegen inmenging van de staat. Verzoekster stelt de afgelopen jaren de nodige inspanningen te hebben geleverd om haar leven in België uit te bouwen, ze bouwde een vriendenkring uit, zocht en vond werk, leverde inspanningen om zich te integreren en woont wettelijk samen sedert 2012 met haar Belgische partner. Verzoekster vervolgt dat de staat ertoe gehouden is een noodzakelijke afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de staat. Verzoekster is van oordeel dat er weliswaar een wettelijke grondslag is voor het optreden, doch is van oordeel dat er geen legitiem doel is en dat er hoegenaamd geen sprake is van enige proportionaliteit. Verzoekster citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarin het EHRM stelt dat hij nagaat in welke mate de autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 2 december 2013 enkel verwijst naar het feit dat het legaal verblijf in België is verstreken. Er wordt in het geheel geen rekening gehouden met verzoeksters opgebouwd privéleven in het Rijk. Er blijkt evenmin uit het administratief dossier dat de gemachtigde voor het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoeksters privéleven.

De Raad is van oordeel dat verzoekster nochtans een beschermingswaardig privéleven had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en ten overvloede des te meer op het ogenblik van de kennisgeving ervan 5 jaar later.

Zoals blijkt uit de voormelde feiten bevond verzoekster zich reeds op het Belgisch grondgebied, dat zij op legale wijze heeft betreden met een visum, sedert 2005. Het administratief dossier bevat stukken die getuigen van integratie, zoals een attest van Open School voor Volwassenen van 14 september 2009 dat verzoekster gedurende verschillende jaren Nederlandse taalles heeft gevolgd, een werkbelofte van 11 september 2009, tal van positieve getuigenverklaringen van Belgen aangaande verzoekster haar persoonlijkheid en wil te werken. Ten overvloede kan verzoekster ook bij het verzoekschrift een loonbrief en een arbeidscontract van onbepaalde duur voorleggen afgesloten op 11 mei 2013.

De gemachtigde heeft op het ogenblik van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met de door hem gekende elementen van verzoeksters langdurig privéleven op het grondgebied niet in het minst rekening gehouden. Het komt de Raad niet toe die belangenafweging zelf te maken, noch verweerder a posteriori in de nota waar hij onder meer stelt dat verzoekster niet aantoonde dat ze haar privéleven niet elders kan leiden. Nochtans is het maken van een belangenafweging door de gemachtigde vereist in het kader van artikel 8 van het EVRM. Alvorens de gemachtigde een bevel nam op 2 december 2013 op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kon hij dit immers enkel doen "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Het moet dan ook blijken dat hij hiernaar onderzoek heeft gevoerd, quod non (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

In die zin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM door het bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald aangaande het privéleven.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Geheel ten overvloede blijkt eveneens dat het bestreden bevel pas 5 jaar na het nemen ervan, ook ter kennis werd gebracht aan verzoekster en dit ongewijzigd. Verzoekster voert de schending aan van de redelijke termijn en verwijst hierbij naar de rechtsleer van I. Opdebeek. Ze stipt aan dat indien er geen termijn is voorgeschreven, de overheid krachtens een beginsel van behoorlijk bestuur binnen een redelijke termijn uitspraak moet doen over aangelegenheden waardoor de betrokkene ernstig in zijn belangen kan worden geschaad waarbij het redelijk karakter van de termijn telkens moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete gegevens van de zaak, zoals de complexiteit ervan, het gedrag van de overheid en het gedrag van de betrokkene. Verzoekster stipt aan dat zij in de zekerheid verbleef dat zij haar verblijfsrecht definitief had verworven. Ze acht het manifest onredelijk dat onder meer het bestreden bevel 5 jaar nadat het is genomen nog aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Ze verwijst hiervoor naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018, C-246/17.

De Raad stelt vast dat in de huidige situatie er evenwel sprake is van een aanvraag gezinshereniging met een statische Belg, zodat verzoekster zich niet zonder meer op het arrest Diallo kan beroepen. De nationale regelgeving vereist alsnog enkel het nemen van de beslissing binnen de zes maanden en niet de kennisgeving ervan. Hoe dan ook heeft de Raad supra wat de weigering van verblijf betreft, reeds de onontvankelijkheid van het beroep vastgesteld.

Echter wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet inderdaad worden vastgesteld dat de redelijketermijneis speelt en ook werd geschonden. Wat betreft het gedrag van verzoekster moet immers worden vastgesteld dat zij door de afgifte van de F-kaart op 10 januari 2014 ten onrechte maar wel om begrijpelijke redenen in de waan was dat ze al die tijd een verblijfsrecht had in functie van haar wettelijke partner. Bijgevolg kon niet redelijkerwijs verwacht worden van verzoekster dat zij na de afgifte van de F-kaart zou aandringen bij de overheid op een negatieve beslissing volgend op haar aanvraag of de kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft het gedrag van de overheid blijkt niet uit het administratief dossier dat de stad Antwerpen in de loop van die 5 jaar verschillende vruchteloze pogingen heeft gedaan om de eerste bestreden beslissing en dus het bevel van 2 december 2013 te betekenen, noch dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stad Antwerpen hiertoe herhaaldelijk zou aangespoord hebben. Het enige spoor in het administratief dossier waaruit blijkt dat de stad Antwerpen vruchteloos aan verzoekster een beslissing trachtte te betekenen, is een e-mail van 15 april 2013 voorafgaandelijk aan het nemen de thans bestreden beslissingen die nog betrekking had op een eerdere beslissing. De Raad volgt dan ook verweerder in de nota met opmerkingen niet die stelt dat verzoekster zelf niet is komen opdagen om de bestreden beslissing in ontvangst te nemen. Verweerder erkent zelf dat het stadsbestuur nadien verkeerdelijk een F-kaart heeft uitgereikt. Verzoekster is dus hoe dan ook op dat ogenblik opgedaagd en kreeg om onbegrijpelijke redenen in plaats van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten een F-kaart. Zoals blijkt uit de aangehaalde rechtsleer van I. Opdebeek speelt de redelijketermijneis in alle fasen van het overheidshandelen. Ze stelt op p. 405 - 406: *“het doel van de redelijketermijneis zou echter niet worden bereikt indien de overheid alleen maar verplicht zou zijn binnen een redelijke termijn een besluit te nemen, maar vrij de uitvoering ervan zou kunnen uitstellen. De redelijketermijneis is dan ook van toepassing op alle stadia van het overheidshandelen. Men kan de redelijketermijneis dan ook opsplitsen in verschillende rechtmatigheidseisen, naargelang het stadium waarin het overheidshandelen zich bevindt: [...] (onderzoekstermijn) [...] (beslissingstermijn), de verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naar gelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking (bekendmakings- of kennisgevingstermijn)”* In voetnoot wordt voor de kennisgevingstermijn verwezen naar RvS 23 maart 1989, nr. 32.254, gemeente Oudergem, T. Gem. 1989, 370. En verder *“Uit het voorgaande volgt meteen dat de redelijketermijneis niet alleen van toepassing is op het orgaan dat beschikt over de eigenlijke beslissingsbevoegdheid, maar ook op de louter adviserende of uitvoerende instanties binnen het bestuur.”* (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, 1. *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 397-426).

De Raad stelt in casu dan ook geheel ten overvloede vast dat er ook sprake is van zeer onzorgvuldig gedrag van de overheid en een schending van de redelijke termijn. Er kan in casu in geen geval aangenomen worden, zoals verweerder in de nota stelt, dat de overheid “binnen de kortst mogelijke termijn” heeft gehandeld. Ter zitting van 11 april 2019 gevraagd aan verweerder of de redelijke termijn is geschonden, gedraagt zij zich naar de wijsheid.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van eerste verweerder.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van 2 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en voor wat betreft de tweede bestreden beslissing van de stad Antwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES